

γωνίαση ἡ, πολλαχ. καὶ Τσακων. ἀγωνίαση Τσακων. (Μέλαν.)

Ἐκ τοῦ ρ. γωνιάζω.

1) Ὁ ὀρθογωνισμὸς ἐπιφανείας τινὸς πολλαχ. καὶ Τσακων.: Ἀγωνίαση τὰ τελεῖ ὄρι καὶ (ὁ ὀρθογωνισμὸς τῆς οἰκίας δὲν εἶναι καλὸς) Τσακων. 2) Τὸ περὶ τὸν τράχηλον ἀνοιγμα γυναικείου ὑποκαμίσου ἢ ἐνδύματος, ὡς γωνιῶδες πολλαχ. καὶ Τσακων. Συνών. *τραχηλιά*.

γωνίασμα τό, σύνθη. καὶ Τσακων. (Μέλαν. Πραστ.) γωνίασμα Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γωνιάζω.

1) *Γωνίαση* 1, τὸ ὅπ. βλ., σύνθη. καὶ Τσακων. (Μέλαν. Πραστ.): Τὸ γωνίασμα τοῦ οἰκοπέδου - τοῦ σπιτιοῦ - τοῦ τοίχου - τοῦ τραπέζιου σύνθη. Τὸ γωνίασμα τοῦ ἀργασηξίου (τὸ γωνίασμα, ἡ διάταξις τοῦ ὑφαντικοῦ ἱστοῦ εἰς ὀρθογώνιον παραλληλόγραμμον) Πραστ. "Ερι φταίντα τὸ γωνίασμα τοῦ ἀργασηξίου (φταίνει τὸ γωνίασμα τοῦ ἀργαλειοῦ) Μέλαν. Συνών. *γωνιάστρο*. 2) Τριγωνικὴ προέκτασις ἀγροῦ, εἰσχωροῦσα εἰς παρακείμενον ἀγρὸν Κύπρ. 3) Κτίσιμον γωνίας οἰκοδομήματος Μακεδ. (Κοζ.)

γωνιαστός ἐπίθ. πολλαχ. γωνιαστός Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.) γωνιαστὲ ὁ, Τσακων. (Μέλαν.)

Ἐκ τοῦ ρ. γωνιάζω.

1) Ὁ ὑποστάς *γωνίασμα*, ὁ *γωνίασμένος* πολλαχ. β) Ἐπὶ γυναικείων ἐνδυμάτων, τὸ φέρον περὶ τὸν λαίμον ἀνοιγμα μεγαλύτερον τοῦ συνήθους καὶ εἰς σχῆμα γωνιῶδες Τσακων. (Μέλαν.): "Εκι φοροῦα ἓνα βραχάνι γωνιαστὲ (ἐφοροῦσε ἓνα φόρεμα γωνιαστόν). 2) Ὁ κείμενος εἰς γωνίαν Λεξ. Δημητρ.

γωνιάστρα ἡ, ἐνιαχ. γωνιάστρα Θεσσ.

Ἐκ τοῦ ρ. γωνιάζω.

Ἡ ἐστία καὶ ὁ περὶ τὴν ἐστίαν χώρος τῆς οἰκίας ἐνθ' ἄν.

γωνιαστρον τό, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γωνιάζω.

Ὁ ὀρθογωνισμὸς ἐπιφανείας τινός. Συνών. *γωνίαση* 1, *γωνίασμα* 1.

Γωνιάτης ὁ, Θήρ. (Οἶα) Ἰθάκ. Προπ. (Ἀρτάκ.)

Ἐκ τοῦ τοπων. *Γωνιά*.

1) Ὁ κάτοικος τοῦ χωρίου *Γωνιά* Θήρας Θήρ. (Οἶα). 2) Ὁ κάτοικος τοῦ χωρίου *Γωνιά* Κυζικίου Προπ. (Ἀρτάκ.) 3) Εἶδος σταφυλῆς ἐχούσης μικρὰς λευκὰς ράγας πυκνῶς διατεταγμένας, ἥτις εὐδοκιμεῖ εἰς τὴν περιοχὴν *Γωνιές* ἢ ἐκ *Γωνιών* προέρχεται Ἰθάκ.: "Εχει δυνὸ λαχίδες φυτεμένες με σκέτο γωνιάτη (λαχίδες=τμήματα γῆς). Συνών. *γωνιάκος* 5.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τὸν τύπ. *Γωνιάτης* Ἀθῆν.

Γωνιάτικος ἐπίθ. Θήρ. (Οἶα κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ *Γωνιάτης*.

Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν *Γωνιάτην* 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: *Γωνιάτικη* τράτα, *Γωνιάτικος* βόλος (= τρόπος ἀλείβειν διὰ δικτύων).

γωνίδα ἡ, Μύκ. Πάρ. κ.ά. γουνίδα Μ. Ἀσία (Κυδων.) ὠνίδα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. *γωνίδι*.

1) Μεγάλον τμήμα ἐκ τῆς ἄκρας τοῦ ἄρτου Μύκ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πάρ.: Μουρέ, μὰ δλη εὐτὴ δὴ ὠνίδα θὰ τὴ φᾶς; Ἀπύρανθ. Συνών. *ἀγωνάρα*, *γωνιδάρα*, *κουμουτσάρα*. 2) Τὸ ξηρὸν τμήμα τῆς ἄκρας ἄρτου Μ. Ἀσία (Κυδων.) Πβ. *γωνιά* 4.

γωνιδάκι τό, Σῦρ. (Ερμούπ.) Χίος ὠνιδάκι Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. *γωνίδι* διὰ τῆς παραγωγ. καταλ. -άκι.

Μικρὸν τμήμα ἄρτου ἐκ τῆς περιφέρειας αὐτοῦ ἐνθ' ἄν.: Ἐὼ δὲ θέλω φελί, θέλω τὸ ὠνιδάκι (φελί=φέτα) Ἀπύρανθ. Τὰ ὠνιδάκια κυνηᾶς, γιὰ νὰ σ' ἀγαπᾶνε τὰ κοπελούδια αὐτόθ. Συνών. *γωνίδι* 2.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τὸν τύπ. *Γωνιδάκης* Ἀθῆν.

γωνιδάρα ἡ, ἐνιαχ. ὠνιδάρα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γωνίδα* κατὰ τύπ. μεγεθ.

Μεγάλῃ *γωνίδα* 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: "Ηκοψε μιὰ ὠνιδάρα κ' ἤκατσε κ' ἐστρουλίσε δηνε (ἐστρουλίσε = κατεβρόχθισε) Ἀπύρανθ.

γωνιδᾶς ὁ, Πάρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γωνίδα* καὶ τῆς μεγεθ. καταλ. -ᾶς.

Ὁ ἀρεσκόμενος νὰ κόπτη καὶ νὰ τρώγῃ καθ' ὑπερβολὴν τὰς γωνίας τοῦ ἄρτου.

Ἡ λ. καὶ ὡς παρωνύμ. ὑπὸ τὸν τύπ. *Γωνιδᾶς* Μακεδ. (Θεσσαλον.) Πάρ.

γωνίδι τό, Καρ. (Ἀλικαρνασσ.) Κύπρ. Κῶς Λέρ. Μύκ. Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Χίος γουνίδ' Θάσ. Θράκ. (Μάδυτ.) Ἰμβρ. Λέσβ. Λῆμν. Μακεδ. (Ἀρν.) Σαμοθρ. ὠνίδι Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γων-νὶ Κῶς κ.ά. Πληθ. γωνιδία Κύπρ. γωνιδτζια Κῶς κ.ά. γων-νιά Κῶς κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. *γωνίδιον* Ὁ τύπ. *γων-νὶ* ἐκ τοῦ *γωνίδι* διὰ σιγήσεως τοῦ μεσοφωνηεντικοῦ δ καὶ συναλοιφῆς τῶν *-ι-ι-*.

1) Ἐκάστη τῶν ἐκατέρωθεν τῆς ἐστίας γωνιῶν Ἰμβρ. Λέσβ. Σαμοθρ.: *Κά'ταν* εἶτον, μέσ' 'ς τοῦ γουνίδ', δ' λυὰ καθόλ' (*κά'ταν* = καθόταν) Λέσβ. Συνών. *ἀγκωνή* 3β. Πβ. *γωνιά* 12. 2) Μικρὸν τεμάχιον ἄρτου ἐκ τῆς περιφέρειας αὐτοῦ ἢ ἐκ τοῦ περιβλήματός του γενικῶς Θάσ. Θράκ. (Μάδυτ.) Ἰμβρ. Καρ. (Ἀλικαρνασσ.) Κῶς Λέρ. Λέσβ. Λῆμν. Μύκ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Γαλανᾶδ.) Χίος: "Ηκοψ' ἓνα γωνίδι ψωμί, κ' ἤπηρέ *δο κ'* ἤφνε Ἀπύρανθ. *Κόψε* μον μιὰ σταλιά ψωμί, μὰ νὰ 'ναι γωνίδι, γιὰ νὰ τὸ ρουκανίζω Μύκ. Ἐμένα *ρ-ρέσουμ-μον* τὰ γων-νιά, 'ἐν δὴθ-θέλω καθόλου τὴ ψίχα Κῶς. *Βαστοῦσ'* ἓνα γουνίδ' ψωμί Μάδυτ. *Κόφι μ'* ἓνα γουνίδ' ψωμί αὐτόθ. *Κάθα* μιὰ π' φουρνίζ' 'ς τοῦ φουρνου μ' μι δίν' ἓνα γουνίδ' ψωμί κὶ ζιουθρέφουμ' κ' ἰγὼ Λῆμν. Συνών. *γωνιδάκι*, *γωνίτσα* 4.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. *Γωνιδία* Κύπρ.

γωνιδοβόλι τό, ἐνιαχ. ὠνιδοβόλι Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γωνίδι* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -βόλι.

Πληθὸς μικρῶν τεμαχίων ἄρτου ἐκ τῆς περιφέρειας αὐτοῦ ἐνθ' ἄν. Συνών. *γωνιδοθέμι*.

γωνιδοθέμι τό, ἐνιαχ. ὠνιδοθέμι Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γωνίδι* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -θέμι.

Γωνιδοβόλι, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.

